

имущество, че въ кратко врѣме слѣдъ изсичането имъ, отново изникватъ по-горди отъ прѣдишнитѣ.

Осмѣлявамъ се да кажа прочее, че акциитѣ на тази тѣснолинейка въ скоро врѣме ще увеличатъ стойността си.

Его, почитами Господа, какви добри надѣжди има въ М. Търново. Но това да се постигне иска врѣме не късо, трудъ не малко. Тѣзи три фактори, врѣме, трудъ и пари, трѣбва да трѣгнатъ и тритѣ паралелно, тогава всичко ще се постигне. На една страна, която е стояла подъ робство и застои петстотинъ години, туй всичко изведнажъ не може да се постигне. Особено въ днешно врѣме, когато икономическото положение на страната ни не е свѣтло. Но трѣбва по нѣщо все да се прави: стига да минава врѣме безъ полза.

Има убѣждение у насъ, може би и тукъ, че Малко Търновско е бѣдно. Това не е вѣрно, защото една страна, въ която климатътъ благоприятствува за всички южни култури, която има шансъ за земледѣлие и скотовѣдство, страна, която има богати гори, отъ които могатъ да се повдигнатъ и модернизиратъ дърводѣлски завѣтия и още богата мраморна кариера съ първокачественъ мраморъ, може ли тя да бѣде бѣдна? Не. Напротивъ, азъ казвамъ, че е много богата.

Истина, днесъ за днесъ ние въ Малко Търновско прѣкарваме трудно и за това неизходно положение причината се крие въ лошитѣ пѣтица *Първото нѣщо, което трѣбва да се направи, то е пѣтя Бургасъ — М. Търново.* Той трѣбва да стане такъвъ, за да може да се движи автомобилъ. *Казвамъ, че Малко Търново безъ такъвъ пѣтъ е умрѣло.* Малко Търново не може да купува единъ артикулъ единъ левъ и да плаща за прѣносъ два. Въ такъвъ случай то е осъдено на смъртъ. Огнорително пѣтя, цѣлия окръгъ трѣбва да му подаде на помощъ рѣка. Той е вече една частъ отъ неговото гѣло. Той е неговъ братъ и е длъженъ въ това отношение да му помогне. М. Търновеца е благодаренъ и великодушенъ. Той никога нѣма да забрави днешната подадена рѣка.

За сега, прочее, първото нѣщо, което трѣбва да се направи, е пѣтя и второто единъ разсадникъ.

Его въ кратци, почитаеми Господа, нуждитѣ и надѣждитѣ на М. Търново.

Като се надѣмамъ, че Камарата ще се вслуша въ горѣизложеното ми тукъ, ще погледне внимателно на неотложнитѣ му за сега нужди, оставамъ съ пълна вѣра и надѣжда, че азъ ще мога да благовѣствувамъ съ нѣкоя блага вѣстъ моитѣ съграждани.

гр М. Търново, 17. IV. 1920 год.

Съ най-голѣмо почитание: **Иванъ С. Титеровъ.**